



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1940/2021
12.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Јелице Бојанић Керкез и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Градска топлана“ Зрењанин, коју заступа пуномоћник Смиљана Цвикић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., коју заступа пуномоћник Здравко Ћосић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 497/18 од 18.11.2020. године, у седници одржаној 12.05.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 497/18 од 18.11.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 497/18 од 18.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1400/17 од 30.05.2018. године, ставом првим изреке, укинута је у целости решење о извршењу јавног извршитеља именованог за подручје Вишег и Привредног суда у Зрењанину од 08.02.2017. године, којим је обавезана тужена да исплати тужиоцу износ од 3.286,50 динара, са законском затезном каматом почев од 22.11.2016. године, као и трошкове извршења у износу од 5.904,00 динара, те се тужбени захтев у целости одбија. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка исплати износ од 77.717,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 497/18 од 18.11.2020. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба и првостепена пресуда преиначена тако што је одржано на снази решење о извршењу јавног извршитеља именованог за подручје Вишег и Привредног суда у Зрењанину од 08.02.2017. године, у делу којим је обавезана тужена да исплати тужиоцу износ од 3.286,50 динара, са законском затезном каматом почев од 22.11.2016. године, па до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове извршног поступка у износу од 5.904,00 динара и тужбени захтев усвајен, а одбијен захтев тужене за накнаду парничних трошкова. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова првостепеног поступка исплати тужиоцу износ од 31.667,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова

другостепеног поступка исплати тужиоцу износ од 15.800,00 динара, док је ставом четвртим изреке одбијен захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом да се о истој одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке Вишег суда у Панчеву, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 24.08.2017. године, а вредност предмета спора је 3.286,50 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Такође, у овом случају ревизија није дозвољена иако је одлука преиначена, а према члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија би увек била дозвољена у таквим случајевима. Ово из разлога што је у посебној глави Закона о парничном поступку која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима

није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић